

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Decima-Octava. De paupertate Christi sectanda, & cura temporalium
abijcienda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

& perditio. Æternū Patris Verbū id dicit, non te fallit, sed salutem tuam consulit. Amor mundi, perditio: amor Iesu, animæ redemptio. Amor carnis, stultitia: amor Iesu, sapientia. Amor creaturæ minuit creatoris amorem: amor creatoris dat omnibus creaturis abunde licentiam. Non enim similia sapiunt, nec merito conveniunt. Amor sui, plenus timore & angore: abnegatio sui, ineffabilis libertas. Amor sui, intestinum malum: qui raro vincitur, nisi Deus perfectè diligatur. Contemptus sui, salutis indicium, & qui à contemptu incipit, in amore Iesu perficitur. Amor sui cor obscurat, parit rixas, tollitque profectum. Qui autem propter Iesum se abnegat, liber fit & pacatus. Amor Iesu tutus & fortis nescit molles & seipso quærentes. Amor Iesu dat totum quod est & habet: nec quærit, nisi quod novit Deo placere.

2. Si vis plenè purgari & in spiritu clarificari, contemne te ipsum & omnia propter Iesum. Omne magnum in mundo, nihil tibi sit, omne iucundum amarescat: ut solus Deus, & dulcis Iesus, super omnia tibi dulcescat. Quid est in veritate amor Iesu, nisi contemptus tui ipsius & omnium, propter amorem suum? Et hic est, qui inuenit se, & omne bonum in Deo. Saluare vis animam tuam, contemne nunc vitam præsentem. Si tenueris modò asperam viam, ibis in vitam æternam. Durus videtur carnalibus & sæcularibus sermo abnegationis, & perditionis vitæ præsentis: sed amantibus Christum, super mel & fauum sapit dulcius: quia æternum præparat regnum verax abnegatio sui propter Deum. Amor Iesu scit pati mala præsentia, & valet disrumpere commoda temporalia. Non timet vilipendi, nec affectat honores. Scit tacere ad iniurias, non cogitat reddere vicem lædentibus.*

3. Amor Iesu habet consolationem inuisibilem expectat fructum immarcescibilem. Ego (inquit) *elegi vos de mundo*, per gratiam meam vocando: *ut eatis à vobis ipsis*, propriam voluntatem deserendo; & *fructum charitatis afferatis*, me super omnia diligendo: & *fructus vester maneat*, in æterna benedictione mecum regnando. Fructus autem carnis mors est, quem vermis non moriturus sequitur, & ignis æternus. A quo nos custodiat, qui mundum contemnere & carnem domare docuit Iesus Christus, amor & redemptio nostra. Amen.

DECIMA-OCTAVA.

De paupertate Christi sectanda, & cura temporalium abijcienda.

1. *Vulpes foveam habent, & volucres cali nidus; filius autem hominis non habet, ubi caput suum reclinet.* Hic sermo Iesu tibi frequenter pensandus est, & diligenter cordi inferendus, qui religiosam

giosam affectas ducere vitam. Commendat tibi Iesus sanctæ paupertatis suæ nobilitatem, quæ regnum cælestem emittit: quam & ipse in mundo pauper elegit, ac strictis imè seruauit. Imò nulli te vult quærere consolationem terrenam: quia nec ipse temporalem hic habuit requiem, nec materialem sibi statuit in terra domum ad commorandum. Habent animalia ad latitandum latibula, & volatilia ad quiescendum nidos vel foramina: sed Iesus nulla penitus sibi erexit tabernacula, nec per interpositam personam ædem procurauit aut mensam. Vixit autem, vt pauper mendicus: pertransijt viam mundi, velut peregrinus festinus: recessit, vt hospes alienus. Non domum manufactam, æterna sapientia sibi edificauit in vicis vel vrbibus, nec extra urbem conduxit in locis vberimis: sed communi contentus amicorum diuersorio, simplicitatem egenorum sectatus est in omnibus, nusquam delectatus altis tabernaculis peccatorum. Quæ autem sibi sustentationis gratia dabantur, hæc in communi conferebat, & alteri deferenda cõmittebat. Nil proprium pro se habere volebat: parè autem vsus est his, quæ naturalis necessitas poscebat. Si quid fortè supererat in denarijs aut cibarijs, hæc pauperibus erogari faciebat. Proinde superfluam rerum curam, perfectis sectatoribus suis interdixit: infirmioribus autem fratribus, necessaria vitæ elementi bonitate concessit.

Matth. 17. 2. Suadebat aliquando ei Petrus tria fabricari tabernacula, cum in monte cælesti visione frueretur stupidi præsentia Iesu clarioris, & sanctorum Moyse & Eliæ consortio delectatus. Sed in hac petitione, quia minus congruentia petebat, non est exauditus. Quia Christi & beatorum habitatio non in terrenis tabernaculis, nec in corporeis imaginibus consistit, sed in cælestis regni mansione felici, quæ omnem sensum & mortalium cognitionem excedit. Et quidem poterat fabricator cæli & terræ, Iesus fabri filius dictus, facile condere domum vel templum nomini suo, etiam absq; securi & ascia: sed cælestis magister & artifex omnium virtutum, non propter corporalia reformanda descendit ad ima: quoniam non de lignis & lapidibus, non de bobus & pecudibus, non de prædijs & redditibus illi cura extitit: sed de animabus curandis, instruendis, ac redimendis. Declarauit autem potentiam suam factis potioribus, sanitates perficiendo tactu leui aut vnico verbo. Sapientiam quoque docuit opere & sermone bono, loquens de regno Dei, dissuadens cæli gaudia peritura. Collegit humiles & simplices, ac fastidiosos diuites dimisit inanes.

3. Depone ergo & tu omnem inutilem sollicitudinem rerum temporalium, de futuris prouentibus penitus te exoccupando: iacta autem cogitatum tuum in Domino, cælestia meditando.

Nec

Nec pro necessarijs vitæ auarè labores, vt abundes in posterum. Permite & alios pro se laborare, vt habeant vnde viuant. Potius labora pro anima tua, & pro gratia acquirenda, quàm vt caro bene pascatur vermibus corrodenda. Vide ne nimium pro temporalibus desudes, & in spiritualibus exercitijs te negligas. Bonum est querere commune bonum, sed spiritale magis quàm terrenū. Bonum est in sudore vultus edere panem, sed noli obliuisci panis celestis. *Vtere labore tuo in diebus vanitatis tuae.* ait Sapiens, *ne forte homini ocioso & ingrato omnia dimittas.* Non vales tu solus omnes posteros ditare, nec cuncta damna præcauere. Stude potius post te relinquere exemplum virtutis, quam sufficientiam terreni census. Quid scis, an expediat tibi & alijs amplius habere? Noli multa desiderare; nam desiderio numquam satis erit, nec extinguitur cupido preciorum.

Eclii. 2.

4. Tu paupertatem Christi sectare, & modicitate naturæ esto contentus ob amorem eius, qui nec prædia, nec redditus, nec ciuitas, nec domos habere voluit. Proh dolor, multi tempora sua casta sollicitudine consumunt, parum vel rarò ad interiora se conuertunt, & valdè insensibiles intus fiunt. Erige cor sursum, noli cum bestijs inherere terrenis. Angelorum esca nutriendus es, verbum Dei animarum est cibus. Iste est panis vitæ, quem dabit tibi Dominus Iesus, ne in deserto deficias. Bonus & pius Dominus, qui promisit æterna, non negabit temporalia. Tu quære celestia, & ipse absque dubio adiiciet necessaria, quamdiu es in hac vita.

DECIMA - NONA.

De fatigatione Iesu, & salutari eius doctrina.

1. **I**esus fatigatus ex itinere, sedebat super fontem. Patientissimus Iesus pro nobis fatigari dignatus est. Non vehiculo, non curru, non equo vsus est, dum ambularet per terram, sed in nomine Domini pedester incesit. Semel legitur asinum ascendisse, & per modicum spatium asinasse; magis ad exemplum humilitatis, quàm ad vsum commoditatis. Non ad captandum honorem, sed ad explendum propheticum sermonem. Exemplum igitur bonum sanctis prædicatoribus & religiosis personis ostendit, ne pompaticè equitent, nec sumptuosas expensas in itinere faciant: ne secularibus scandalum, & conuentibus suis occasionem murmuris generent.

Ioan. 4.

2. Attende hic frater religiose, Iesum fatigatū ex itinere, non transeuntem spatiari pro recreatione. Quòd si recreari opus est, non palam nec longè abeas, ne tua euagatione alios offendas. Declina autem in partem fortis sanctorum, vbi verbum Dei audias,

audias,